

Ὀδοιπορικό

Ὁρθόδοξης Ἱεραποστολῆς στὴν Ἀνατολή

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΣ Τεύχος 74 Ἰανουάριος– Μάρτιος 2021

Στον Ἱερό Ναό του Ἁγίου Μαξίμου του Γραικού-Βατοπαιδινού στην Σεούλ,
ο π. Αντώνιος Lim και ο νεοφώτιστος Αντώνιος Hong μετά την βάπτισή του

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΗΡΙΟΣ ΕΠΙ Τῆ ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

† ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ Τῶ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,

ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

Τιμιώτατοι ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Εἰσερχόμεθα, εὐδοκίᾳ καί χάριτι τοῦ ἀγαθοδότου Θεοῦ, εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, εἰς τόν δόλιχον τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία γνωρίζει τούς λαβυρίθους τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καί τόν μίτον τῆς Ἀριάδνης, τήν ὁδόν τῆς ἐξόδου ἀπό αὐτοῦς — τήν ταπεινωσιν, τήν μετάνοιαν, τήν δύναμιν τῆς προσευχῆς καί τῶν κατασκευτικῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, τήν παθοκτόνον νηστείαν, τήν ὑπομονήν, τήν ὑπακοήν εἰς τόν κανόνα τῆς εὐσεβείας —, μᾶς καλεῖ καί ἐφέτος εἰς μίαν ἔνθεον πορείαν, μέτρον τῆς ὁποίας εἶναι ὁ Σταυρός καί ὀρίζων ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ προσκύνησις τοῦ Σταυροῦ, μεσοσύσης τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἀποκαλύπτει τό νόημα τῆς ὅλης περιόδου. Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἤχει καί συγκλονίζει: «εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἔρχεσθαι ... ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καθ' ἡμέραν καί ἀκολουθήτω μοι». (Λουκ. θ', 23). Καλούμεθα νά αἰρώμεν τόν ἰδικόν μας σταυρόν, ἀκολουθοῦντες τόν Κύριον καί ἀτενίζοντες τόν ζωφόρον Σταυρόν Αὐτοῦ, ἐν ἐπιγνώσει ὅτι Κύριός ἐστιν ὁ σώζων καί ὄχι ἡ ἄρσις τοῦ ἡμετέρου σταυροῦ. Ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου εἶναι «ἡ κρίσις τῆς κρίσεώς μας», ἡ «κρίσις τοῦ κόσμου», καί συγχρόνως ἡ ὑπόσχεσις ὅτι τό κακόν, εἰς ὅλας τάς μορφάς του, δέν ἔχει τόν τελευταῖον λόγον εἰς τήν ἱστορίαν. Προσβλέποντες πρός τόν Χριστόν καί, ὑπό τήν σκέπην Αὐτοῦ ὡς τοῦ ἀγωνοθέτου, τοῦ εὐλογοῦντος καί κρατύνοντος τήν ἡμετέραν προσπάθειαν, ἀγωνιζό-

μεθα τόν καλόν ἀγῶνα, «ἐν παντί θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι» (Β' Κορ. δ', 8-9). Αὐτή εἶναι ἡ βιωματική πεμπουσία καί κατά τήν σταυρο-αναστάσιμον αὐτήν περίοδον. Πορευόμεθα πρός τήν Ἀνάστασιν διά τοῦ Σταυροῦ, διά τοῦ ὁποίου «ἤλθε χαρά ἐν ὅλῳ τῶ κόσμῳ».

Ἴσως τινές ἐξ ὑμῶν διερωτῶνται, διατί ἡ Ἐκκλησία, σοβούσης τῆς πανδημίας, προσθέτει εἰς τούς ἤδη ὑπάρχοντας ὑγειονομικούς περιορισμούς καί μίαν ἀκόμη «καραντίναν», αὐτήν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Πράγματι, καί ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι μία

«καραντίνα», δηλαδή χρονική περίοδος διαρκείας τεσσαράκοντα ημερών. Ὡστόσο, ἡ Ἐκκλησία δέν ἔρχεται νά μάς ἐξουθενώσῃ ἔτι περαιτέρω μέ νέας ὑποχρεώσεις καί ἀπαγορεύσεις. Ἀντιθέτως, μάς προσκαλεῖ νά νοηματοδοτήσωμεν τήν καραντίναν πού βιώνομεν λόγω τοῦ κορωνοϊοῦ, μέσῳ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὡς ἀπελευθερώσεως ἀπό τόν ἐγκλωβισμόν εἰς τά τοῦ «κόσμου τούτου».

Τό σημερινόν Εὐαγγελικόν ἀνάγνωσμα θέτει τούς ὅρους δι' αὐτήν τήν ἀπελευθέρωσιν. Πρῶτος ὅρος εἶναι ἡ νηστεία, ὅχι μέ τήν ἔννοιαν τῆς ἀποχῆς μόνον ἀπό συγκεκριμένας τροφάς, ἀλλά καί ἀπό τάς συνηθείας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι μάς κρατοῦν προσκολλημένους εἰς τόν κόσμον. Ἡ ἀποχή αὐτή δέν συνιστᾷ ἔκφρασιν ἀπαξίωσης τοῦ κόσμου, ἀλλά ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῆς σχέσεώς μας μέ αὐτόν καί βιώσεως τῆς μοναδικῆς εὐφροσύνης τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ὡς πεδίου χριστιανικῆς μαρτυρίας. Διά τόν λόγον αὐτόν, καί εἰς τό στάδιον τῆς νηστείας, ἡ θέασις καί βίωσις τῆς ζωῆς τῶν πιστῶν ἔχει πασχαλινόν χαρακτήρα, γεῦσιν Ἀναστάσεως. Τό «σαρακοστιανό κλίμα» δέν εἶναι καταθλιπτικόν, ἀλλά ἀτμόσφαιρα χαρᾶς. Αὐτήν τήν «χαράν τήν μεγάλην» εὐηγγελίσατο ὁ ἄγγελος «παντί τῷ λαῷ» κατά τήν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος (Λουκ. β', 10), αὐτή εἶναι ἡ ἀναφαίρετος καί «πεπληρωμένη χαρά» (Α' Ἰωαν. α', 4) τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Ὁ Χριστός εἶναι πάντοτε παρών εἰς τήν ζωήν μας, εὐρίσκεται πλησιέστερον εἰς ἡμᾶς ἀπό ὅσον ἡμεῖς εἰς τόν ἑαυτόν μας, πάσας τάς ἡμέρας, «ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. κη', 20). Ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀκατάλυτος μαρτυρία περὶ τῆς ἐλθούσης Χάριτος καί περὶ τῆς ἐλπίδος τῆς Βασιλείας, τῆς πληρότητος τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας.

Ἡ πίστις εἶναι ἡ ἀπάντησις εἰς τήν φιλήνθρωπον συγκατάβασιν τοῦ Θεοῦ πρός ἡμᾶς, τό «Ναί» μέ ὅλην μας τήν ὑπαρξιν εἰς τόν «κλίναντα οὐρανοῦς καί καταβάντα», διά νά λυτρώσῃ τό ἀνθρώπινον γένος «ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου» καί νά μάς ἀνοίξῃ τήν ὁδόν τῆς κατά χάριν θεώσεως. Ἐκ τῆς δωρεᾶς τῆς Χάριτος πηγάζει καί τρέφεται ἡ θυσιαστική ἀγάπη πρός τόν πλησίον καί ἡ «φροντίς» διά τήν κτίσιν ὅλην. Ἐάν ἀπουσιάξῃ αὐτή ἡ φιλάδελφος ἀγάπη καί ἡ θεοτερπῆς μέριμνα διά τήν δημιουργίαν, τότε ὁ συνάνθρωπος

καθίσταται ἡ «κόλασις μου» καί ἡ κτίσις ἐγκαταλείπεται εἰς ἀλόγους δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι τήν μεταβάλλουν εἰς ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως καί εἰς περιβάλλον ἐχθρικόν διά τόν ἄνθρωπον.

Ὁ δεῦτερος ὅρος διά τήν ἀπελευθέρωσιν, τήν ὁποῖαν ὑπόσχεται ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, εἶναι ἡ συγγνώμη. Λήθην τοῦ Θεοῦ ἐλέους καί τῆς ἀφάτου εὐεργεσίας, ἀθέτησιν τῆς Κυριακῆς ἐντολῆς, ὅπως καταστῶμεν τό «ἄλας τῆς γῆς» καί «τό φῶς τοῦ κόσμου» (Ματθ. ε', 13-14), καί κακίαν ἀλλοίωσιν τοῦ χριστιανικοῦ βιώματος, ἀποτελεῖ ἡ «κλειστή πνευματικότης», ἡ ὁποία ζῆ ἀπό τήν ἄρνησιν καί τήν ἀπόρριψιν τοῦ «ἄλλου» καί τοῦ κόσμου, νεκρώνει τήν ἀγάπην, τήν συγχώρησιν καί τήν ἀποδοχήν τοῦ διαφορετικοῦ. Αὐτήν τήν ἄγονον καί ὑπεροπτικὴν στάσιν ζωῆς, ἀποδοκιμάζει μέ ἔμφασιν ὁ Εὐαγγελικός λόγος κατά τάς τρεῖς πρώτας Κυριακάς τοῦ Τριωδίου.

Εἶναι γνωστόν ὅτι τοιαῦται ἀκρότητες παρουσιάζουν ἕξαρσιν ἰδιαιτέρως κατά τάς περιόδους, εἰς τάς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία καλεῖ τούς πιστούς εἰς πνευματικὴν γυμνασίαν καί ἐγρηγορσιν. Ὅμως, ἡ γνησία πνευματικὴ ζωὴ εἶναι ὁδὸς ἐσωτερικῆς ἀναγεννήσεως, ἕξοδος ἀπό τόν ἑαυτόν μας, ἀγαπητικὴ κίνησις πρός τόν πλησίον. Δέν στηρίζεται εἰς σύνδρομα καθαρότητος καί ἀποκλεισμούς, ἀλλά εἶναι συγγνώμη καί διάκρισις, δοξολογία καί εὐχαριστία, κατά τήν ἐμπειρικὴν σοφίαν τῆς ἀσκητικῆς παραδόσεως: «Οὐ τά βρώματα, ἀλλ' ἡ γαστριμαργία κακὴ..., οὐδέ τό λέγειν, ἀλλ' ἡ ἀργολογία..., οὐδέ ὁ κόσμος κακός, ἀλλά τά πάθη».

Με αὐτήν τήν διάθεσιν καί τά αἰσθήματα, ἐνοῦντες τάς προσευχάς μας μαζί μέ ὅλους ἐσᾶς, ἀγαπητοί, διά τήν ὀριστικὴν ὑπέρβασιν τῆς φονικῆς πανδημίας καί ταχεῖαν ἀντιμετώπισιν τῶν κοινωνικῶν καί οικονομικῶν συνεπειῶν τῆς, καί ἐξαιτούμενοι τάς ἱκετηρίους ὑμῶν δεήσεις, διά τήν, πενητηκονταετιάν ὅλην μετά τήν ἄνωθεν, ὅλως ἀδίκως, ἐπιβληθεῖσαν σιωπὴν, ἐπαναλειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, ὑποδεχόμεθα ἐν Ἐκκλησίᾳ τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, ἄδοντες καί ψάλλοντες ὁμοθυμαδόν τό «Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», ἸΩ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τούς ἀτελευτήτους αἰῶνας. Ἀμήν!

Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, βκα' † Ὁ Κωνσταντινουπόλεως διάπυρος πρός Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

"Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνῶν"

Ο Δίκαιος Συμεών κρατώντας στην αγκαλιά του το θείον Βρέφος, τον Σωτήρα Χριστό, ολοκλήρωσε την δοξολογία του προς τον Θεόν με μία προφητεία: "εἶδαν τα μάτια μου τον σωτήρα, που ετοίμασες για όλους τους λαούς, φως που θα φωτίσει τα ἔθνη και θα δοξάσει το λαό σου τον Ισραήλ" (Λουκ.2,30-32).

Ο Δίκαιος Συμεών, εμπνεόμενος από το Ἅγιο Πνεῦμα προφητεύει, ὡπως παλαιότερα και ο Ησαΐας (βλ. Ησαΐα 49,6) ὅτι, ο Ιησούς Χριστός εἶναι φως και Σωτήρας ὅλων των λαῶν της γης. Θα φωτίσει ὅλα τα ειδωλολατρικά ἔθνη που βρίσκονται στο σκοτάδι της ἀγνοίας του ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Ο Γέροντας Συμεών με τα προφητικά του ἀντά λόγια παρουσιάζεται ἀπαλλαγμένος ἀπό την ἀποκλειστικότητα και τον φανατισμό των συγχρόνων του Ιουδαίων. Αὐτοὶ ἤθελαν τον Μεσσία ἀποκλειστικά δικό τους, για τη σωτηρία του δικού τους μόνον ἔθνους. Αν οἱ Ιουδαῖοι ἀκούγαν τον Συμεών να μιλάει για σωτηρία των ἐθνικῶν ειδωλολατρῶν, ο Συμεών κινδύνευε. Θα τον χαρακτήριζαν ἐπικίνδυνο με ἐλευθεριάζουσες ιδέες και θα εἶχε σοβαρές συνέπειες.

Αὐτό εἶναι ἓνα θέμα που χρειάζεται κι εμεῖς οἱ Ορθόδοξοι χριστιανοὶ πολὺ να το προσέξουμε. Διότι παρουσιάζονται ἄνθρωποι που ἐπιδιώκουν να περιορίσουν το Χριστό στα ὅρια της πατρίδας τους και του ἔθνους τους. Το ἔργο της ιεραποστολῆς δεν θέλουν να ἐπεκταθεῖ πέραν των ορίων της χώρας

τους. Αν τους ζητηθεῖ βοήθεια, οποιασδήποτε μορφῆς, για την ἐξωτερική Ιεραποστολή, ἀντιδρῶν: Η πατρίδα μας ἔχει περισσότερη ἀνάγκη, για ιεραποστολή. Ἔχουμε τόσες ἀνάγκες στον τόπο μας. Αλλά αν αὐτή η νοτοπρία ἴσχυε στην Ἐκκλησία ἀπό την ἀρχή,

τότε κανένας ἀπό μας δεν θα ἦταν χριστιανός. Οἱ παλαιοὶ πρόγονοι ὅλων μας ἦσαν ειδωλολάτρες! Αν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, που ἦσαν ὅλοι Ἰσραηλίτες, σκέπτονταν ἔτσι, δεν θα ἐβγαῖναν ἀπό τα ὅρια της πατρίδας τους να κηρύξουν το Ἐυαγγέλιο, και ἔτσι η Ἐκκλησία θα ἔμενε περιορισμένη στα ὅρια της Παλαιστίνης.

Αλλά, ο Χριστός ἦρθε να ἐνώσει ὅλους σε μία πνευματική οἰκογένεια. Ὡς

"τό Φῶς τοῦ κόσμου" (Ἰωάν. 8,12), ἦρθε να διαλύσει το σκοτάδι μέσα στο οποίο ἦσαν βυθισμένα τα ἔθνη των ειδωλολατρῶν, και να φωτίσει -ὡς ἄλλος ἥλιος- και να σώσει ὅλον τον κόσμο.

Γι' αὐτό ἀκριβῶς ο Κύριος ἔδωσε την ἐντολή στους Ἀποστόλους Του: "Πορευθεῖτε σ' ὁλόκληρο τον κόσμο και να διακηρύξετε το χαρμόσυνο μήνυμα σ' ὅλη την κτίση" (Μάρκ. 16,15). Και οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι αὐτό το χαρμόσυνο μήνυμα της σωτηρίας το μετέφεραν σε Ἀνατολή και Δύση, Βορὰ και Νότο, παρ' ὅλους τους κινδύνους που ἀντιμετώπισαν, ἀκόμη με τη θυσία της ζωῆς

τους. Η Αγία Αποστολική Εκκλησία μας το έργο αυτό του ευαγγελισμού των εθνών το συνεχίζει έως σήμερα με τα φωτισμένα μέλη της, κληρικούς και λαϊκούς.

Σε αυτό το έργο καλούμαστε κι εμείς να συμβάλουμε με την θερμή προσευχή μας και κάθε άλλον τρόπο, ανάλογα με τις δυνατότητές μας. Δυστυχώς ειδωλολάτρες δεν υπήρχαν μόνον στα χρόνια των Αποστόλων· υπάρχουν και σήμερα και μάλιστα πολλά εκατομμύρια. Πολλοί από αυτούς αναμένουν το μήνυμα της σωτηρίας. Είναι συγκινητική η χαρά και ευγνωμοσύνη που εκδηλώνουν προς τους ιεραποστόλους της Εκκλησίας μας, άνθρωποι που για πρώτη φορά στις ημέρες μας άκουσαν για τον Χριστό, πίστεψαν, βαπτίστηκαν και αξιώνονται να λατρεύουν πλέον τον Ένα και αληθινό Τριαδικό Θεό. Θαυμάζει κανείς τη λαχτάρα πολλών από αυτούς, που βαδίζουν με τα πόδια ή ταξιδεύουν με μεταφορικά μέσα πολλά χιλιόμετρα, για να φθάσουν στην πλησιέστερη Ορθόδοξη Εκκλησία για να κατηχηθούν, να βαπτιστούν και να λειτουργηθούν, ώσπου να καταστεί δυνατή η ανέγερση Ορθοδόξου ναού και στον τόπο τους.

Θα ήθελα εδώ να κάνουμε μια αναγκαία διευκρίνιση. Μερικοί συγχέουν την ιεραποστολή της Εκκλησίας με τον προσηλυτισμό που ασκούν διάφορες αιρέσεις. Ο προσηλυτισμός είναι αυτό που έκαναν οι Εβραίοι και το οποίο κατεδίκασε ο Κύριος. Το να προσπαθεί, δηλαδή, κάποιος να παραπλανήσει το άλλον με διάφορα πονηρά μέσα για να τον τραβήξει στην παράταξή του. Αυτό το καταδικάζει, όπως είναι φυσικό, και η Ορθόδοξη Εκκλησία, η οποία ποτέ δεν χρησιμοποίησε τέτοια μέσα. Η Ορθόδοξη Ιεραποστολή είναι κάτι το τελείως διαφορετικό. Σέβεται την ελευθερία του κάθε προσώπου. Κηρύσσει την αλήθεια

Η τέλεση του Αγιασμού στον Ι. Ν. του Αγίου Νικολάου στην Σεούλ, για την έναρξη του νέου σχολικού και κατηχητικού έτους εν μέσω COVID-19

και όποιος με την θέλησή του εκδηλώσει ενδιαφέρον, αφού τον κατηχήσει, όσο διάστημα χρειάζεται, και διαπιστώσει ότι πιστεύει ειλικρινά, τότε μόνον τον βαπτίζει και τον συμπεριλαμβάνει στα μέλη της. Ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός αυτή την γραμμή τήρησε: "Όποιος θέλει να με ακολουθήσει" (Μάρκ. 8,34)· κανέναν ποτέ δεν τον ανάγκασε ο Χριστός.

Αγαπητοί μου αδελφοί και αδελφές, μετά από όλα αυτά, παρακαλώ να θυμόμαστε ότι ο Κύριός μας, όπως το προφήτευσε ο Δίκαιος Συμεών, είναι το Φως που φωτίζει όλα τα έθνη και ο Σωτήρας όλων των λαών. Όμως στο έργο Του αυτό θέλει να έχει συνεργούς Του εκείνους, που ήδη έχουν φωτιστεί και έχουν δεχθεί το σωτήριο μήνυμά Του. Όχι γιατί τους έχει ανάγκη. Ως Πάνσοφος και Παντοδύναμος μπορεί μόνος Του να κάνει τα πάντα. Αλλά ζητεί κι εμείς να γίνουμε "συνεργοί Θεού" (βλ. Α' Κορ. 3,9) για να μας τιμήσει. Ας δεχθούμε αυτή την τιμή, και ο καθένας μας ας ενισχύει τις Ορθόδοξες Ιεραποστολές και με το φωτεινό παράδειγμά του· με τον φωτισμένο λόγο του ας προσπαθεί να μεταδώσει αυτό το φως της πίστεώς του σε όσους περισσότερους μπορεί, ώστε και άλλοι να φωτιστούν και να σωθούν από τον Σωτήρα Χριστό. Αμήν.

†ο Πισιδίας Σωτήριος

Βαπτίσεις στην Ιερά Μητρόπολη Ν. Ζηλανδίας

Η συνεχιζόμενη σε παγκόσμιο επίπεδο πανδημία COVID-19 έχει αλλάξει τη ζωή όλων μας.

Οι επιπτώσεις της πρωτοφανούς πανδημίας παγκοσμίως είναι τεράστιες στην βιολογική, οικονομική, κοινωνική, και πνευματική ζωή μας.

Viti Levou και στις εγκαταστάσεις του ιεραποστολικού μας κλιμακίου. Αλλά οι υλικές επιπτώσεις στο μικρότερο νησί Vanoua Levou και στον Ιερό Ναό των Αγίων Νικολάου και Αθανασίου ήταν πιο σοβαρές. Πτώσεις δέντρων προκάλεσαν τη μερική ρήξη της σκέπης της οικίας του Ιερέως, την καταστροφή των δύο κοινοχρήστων τουαλετών και την αχρήστευση

Νεοφώτιστοι, ανάδοχοι, ιερείς και μοναχές μετά την βάφτιση στο Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδος, Σαουένι

Εδώ, στην Ι. Μ. Νέας Ζηλανδίας οι συνθήκες είναι σαφώς καλύτερες συγκριτικά με τον υπόλοιπο κόσμο. Όμως η διακοπή της αεροπορικής συγκοινωνίας μεταξύ της Νέας Ζηλανδίας και των ιεραποστολικών νησιών του Ειρηνικού Ωκεανού Φίτζι, Τόνγκα και Σαμόα, καθιστά αδύνατη τη φυσική μας μετάβαση στα νησιά για να υποστηρίξουμε και να εμπνεύσουμε τους νεοφώτιστους αδελφούς μας.

Τα τεχνολογικά μέσα, τηλέφωνο, υπολογιστές, προγράμματα επικοινωνίας έχουν γίνει πλέον το μέσον για να ερχόμαστε σε επαφή μαζί τους.

Επιπροσθέτως στην δύσκολη αυτή κατάσταση, στα νησιά Φίτζι εκδηλώθηκαν δύο κυκλώνες υψηλής έντασης οι οποίοι ευτυχώς άφησαν μικρές υλικές ζημιές στο μεγάλο νησί

(«κάψιμο») όλων των οικιακών ηλεκτρικών συσκευών που ήταν συνδεδεμένες στο ρεύμα.

Δόξα τω Θεώ δεν υπήρξε καμία απώλεια ζωής. Καλούμαστε όμως να αποκαταστήσουμε όλες αυτές τις υλικές ζημιές για να επανέρθει η ομαλή εκκλησιαστική και λειτουργική ζωή της ενορίας.

Επίσης καλούμαστε να υποστηρίξουμε τους αδελφούς μας, που έχασαν τα σπίτια τους, και την σοδειά τους, προσφέροντας τους τουλάχιστον ένα πιάτο φαγητό, μια γωνιά να κοιμηθούν και την διαβεβαίωση ότι κάποιος τους νοιάζεται και τους βοηθάει εμπράκτως.

Τα παιδιά του ορφανοτροφείου της Αγίας Ταβιθά συνεχίζουν τα μαθήματα για το νέο σχολικό έτος, ενώ δύο από αυτά η Αναστασία

και ο Νικόλας έλαβαν τους πρώτους επαίνους καλύτερης σχολικής επιδόσεως.

Δυστυχώς είχαμε και τον ξαφνικό θάνατο ενός από τους καλούς δασκάλους που παρέδιδε μαθήματα ενισχυτικής διδασκαλίας στα παιδιά μας. Το γεγονός αυτό μας προκάλεσε μεγάλη λύπη. Καλούμαστε να βρούμε εξίσου καλό και επιμελή δάσκαλο που θα αγαπά, θα νοιάζεται και θα διδάσκει τα παιδιά μας, για να προοδεύουν στο σχολείο τους.

Παρόλες αυτές τις δυσκολίες όμως το έργο της Εκκλησίας του Χριστού συνεχίζεται. Το Σάββατο 27 Φεβρουαρίου 2021 έλαβε χώρα η βάπτιση 12 παιδιών και ενηλίκων στο Ναό της Αγίας Τριάδος, Σαουέι, από τους εντόπιους Ιερείς π. Βαρθολομαίο Senibulu και π. Γεώργιο Singh. Οι νεοφώτιστοι ανυπομονούσαν για αυτή την ημέρα. Η ζωή στο ορφανοτροφείο της Αγίας Ταβιθά και στην ενορία της Αγίας Τριάδος άλλαξε.

Όλα τα παιδιά του ορφανοτροφείου πλέον θα μετέχουν στη Θεία Λειτουργία. Τα ονόματά τους θα μνημονεύονται στην Αγία Πρόθεση, η μερίδα τους θα μπαίνει στο κοινό Ποτήριο της Ζωής από το οποίο θα κοινωνούν όλοι το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Η εν Χριστώ πνευματική γέννηση των νεοφώτιστων έδωσε χαρά σε όλους μας.

Οι νεοφώτιστοι και η ημέρα τιμής των Αγίων που φέρουν το όνομά του είναι οι (σε παρένθεση το όνομα προ της βαπτίσεως) :

η Εμμέλεια (Amelia), 30 Μαΐου
η Ιωάννα (Rihanna), Κυριακή των Μυροφόρων

ο Ιουλιανός (Ritesh), 21 Ιουνίου
ο Ιωακείμ (Jokini), 9 Σεπτεμβρίου
η Ιουλιανή (Shareen), 21 Δεκεμβρίου
ο Νικόδημος (Niko), Τρίτη 14 Ιουλίου
η Μακρίνα (Timaima), 19 Ιουλίου
ο Εμμανουήλ (Imanuel), 20 Μαρτίου
ο Απολλώς (Apolosa), 8 Δεκεμβρίου
ο Ανδρέας (Shavnit), 30 Νοεμβρίου
ο Πέτρος (Sharnil), 29 Ιουνίου
και η Σάρρα (Sara), Κυριακή προ της Χριστού γεννήσεως

Θα θέλαμε να σας παρακαλέσουμε αγαπητοί μου αδελφοί, να προσεύχεστε για τα

Στιγμές από τη βάπτιση των 12 νεοφώτιστων αδελφών μας

παιδιά μας καθώς και εσάς ευλογημένοι πατέρες, Πρεσβύτεροι της Εκκλησίας μας, να τους μνημονεύετε στην Αγία Πρόθεση. Η στερέωση και η ενδυνάμωση της πίστεως τους μπορεί να γίνει έργο όλων μας. Το έχουν ανάγκη.

Ευχόμαστε από καρδιάς να έχετε σωματική και πνευματική υγεία, να ξεπεράσετε όλες τις συνέπειες της δοκιμασίας της πανδημίας αλώβητοι σωματικά και ωφελημένοι και ωριμότεροι πνευματικά, έχοντας συνειδητοποιήσει την ελαχιστότητα της υπάρξεώς μας και το μεγαλείο του προορισμού μας, συντονίζοντας όλες τις δυνάμεις και τα χαρίσματα που μας έδωσε ο Θεός για την επίτευξή του.

Με πολύ αγάπη Χριστού και παράκληση για τους νεοφώτιστους αδελφούς μας,

† ο Νέας Ζηλανδίας Μύρων

17η Κληρικολαϊκή Συνέλευση Ορθόδοξης Μητρόπολης Κορέας (Κυριακή 24 Ιανουαρίου 2021)

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ λίαν προσφιλεῖς μου Συνεργοὶ ἐν Κυρίῳ,

Αἶνο καὶ δοξολογία αναπέμπουμε καὶ ἀπειρὴ ευγνωμοσύνη οφείλουμε στὸν Φιλάνθρωπο Κύριό μας, γιὰ τὸ ἔτος ποὺ πέρασε καὶ τὸ νέο ποὺ ἡ ἀγαθότητά Του μας χάρισε. Τὸν ευχαριστοῦμε ἰδιαίτερω γιὰτί ζώντας μέσα στὴν φοβερὴ πανδημία COVID-19 διεφύλαξε τὴν ἐν Κορέα Ἐκκλησία μας σῶα καὶ ἀβλαβή. Δὲν εἶναι καθόλου αυτονόητο ὅτι στους χώρους τῶν Ἐνοριῶν μας δὲν παρουσιάστηκε οὔτε ἓνα κρούσμα μέχρι σήμερα. Τὸν δοξάζουμε, λοιπόν, τὸν ευχαριστοῦμε καὶ τὸν παρακαλοῦμε νὰ μας προστατεύσει μέχρι τέλους, γιὰ νὰ υμνοῦμε καὶ νὰ δοξάζουμε τὸ Πάντιμον καὶ Μεγαλοπρεπές Ὄνομά Του.

Συμμετέχουμε στὴν φετεινὴ 17η Κληρικολαϊκὴ Συνέλευση κάτω ἀπὸ δύσκολες συνθήκες. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἀναγκαζόμαστε νὰ πραγματοποιοῦμε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Συνέλευσή μας διαδικτυακά. Ἀς δοξάσουμε τὸν Θεό, τὸν χορηγὸ παντός Ἀγαθοῦ, ποὺ μας χάρισε καὶ τὸ δῶρο τῆς ηλεκτρονικῆς ἐπικοινωνίας, ὥστε ἀφοβὰ νὰ μπορούμε σήμερα νὰ συνεδριάζουμε βλέποντας καὶ ἀκούοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο ἀπὸ μακριά.

Ἐχῶ τὴν ἰδιαίτερη χαρὰ καὶ τιμὴ νὰ μεταφέρω πρὸς ὅλους σας τὶς πατρικὲς ευχῆς καὶ εὐλογίες τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου γιὰ μία ἐπιτυχή κατὰ πάντα Συνέλευση κι ἓνα πλούσιο σὲ πνευματικὴ καρποφορία Νέον Ἔτος.

«Οἱ πιστοὶ ὅλοι ἦσαν ἀφοσιωμένοι στὴν διδασκαλία τῶν ἀποστόλων καὶ στὴν μεταξύ τους κοινωνία, στὴν τέλεση τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ στίς προσευχές». (Πρ. 2:42)

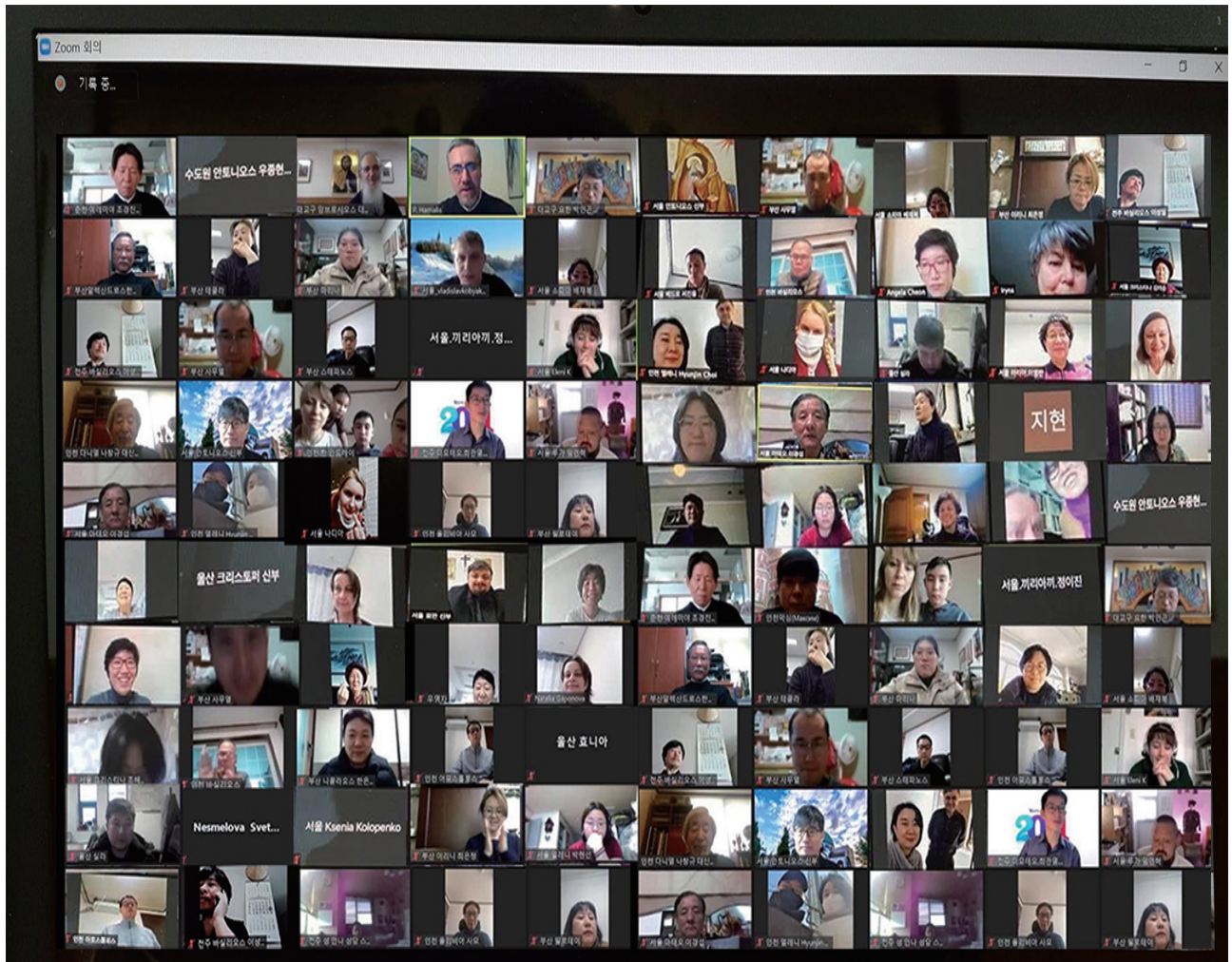
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ.
Αὐτὸ τὸ θέμα θέσαμε πρὸς μελέτη καὶ πρα-

κτικὴ εφαρμογὴ γιὰ τὸ ἔτος 2020 ποὺ πέρασε. Στόχος μας, ὅπως εἶχαμε ἀναφέρει στὴν περσινὴ Κληρικολαϊκὴ Συνέλευση, ἦταν νὰ καλλιεργήσουμε ὁ καθένας μας χωριστά καὶ ὅλοι μαζί τὴν ἐπικοινωνία μεταξύ μας, γιὰ νὰ οδηγηθούμε, βαδίζοντας τὸν δρόμο τῆς ἐπικοινωνίας, στὴν καρδιακὴ καὶ ἀληθινὴ σχέση ποὺ πρέπει νὰ ἔχουμε ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα τῆς πανδημίας COVID-19, ἐμπόδισε νὰ καλλιεργήσουμε στὴν πράξη τὴν ζωντανὴ προσωπικὴ ἐπικοινωνία μεταξύ μας καὶ ἀνέτρεψε τὰ σχέδια μας, ὅπως ἐγίνε με πολλὰ προγραμματισμένα γιὰ τὸ 2020 ἔργα σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, θεωρήσαμε σκόπιμο νὰ μὴν παρουσιάσουμε κάποιο ἄλλο καινούργιο θέμα γιὰ τὸ νέο ἔτος, ὅπως κάνουμε κάθε χρόνο, ἀλλὰ νὰ θέσουμε τὸ ἴδιο θέμα πρὸς μελέτη καὶ πρακτικὴ εφαρμογὴ γιὰ τὸ τρέχον ἔτος 2021.

Στὴν ἀπόφαση αὐτὴ οδηγηθήκαμε, κυρίως, ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἔτος ποὺ πέρασε φάνηκε, ὅσο ποτέ ἄλλοτε, πόση μεγάλη σημασία ἔχει ἀφενὸς ἡ ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία, καὶ αφετέρου ἡ ἐλεύθερη διακίνηση τῶν πολιτῶν. Αὐτὸ τὸ καταλάβαμε καλύτερα γιὰτί βιώσαμε τὴν ἔλλειψη τῆς ἀνθρώπινης ἐπικοινωνίας ζώντας τραγικὲς καταστάσεις. Εἶναι γεγονὸς ὅτι δὲν ἐκτιμᾷς αὐτὸ ποὺ ἔχεις παρά μόνον ὅταν τὸ χάσεις. Σὲ χώρες μάλιστα ποὺ καθιερώθηκε τὸ longdown ὡς μέτρο γιὰ τὴν ἀναχαίτιση τῆς πανδημίας καὶ στίς οποίες οἱ πολῖτες γιὰ νὰ πάνε π.χ. στὸ supermarket, στὸ φαρμακεῖο, ἢ σὲ ἄλλες υπηρεσίες πρώτης ἀνάγκης, ἔπρεπε νὰ δεῖξουν στους ἀστυνομικοὺς ἐγγράφως ἢ

ηλεκτρονικώς την αιτία της εξόδου τους από το σπίτι, κατάλαβαν το πολύτιμο αγαθό της ελευθερίας κινήσεώς τους. Το να πεθαίνει ο άνθρωπός σου στην εντατική μονάδα θεραπείας και να μη μπορείς να τον επισκεφθείς για να σταθείς δίπλα του τις τελευταίες του ώρες, ή να μη μπορείς να επισκεφθείς τους γονείς σου, τους συγγενείς σου ούτε σε μια οικογενειακή επέτειο ή γιορτή γιατί απαγορεύτηκαν οι συγκεντρώσεις, έκανε όλους να καταλάβουμε την μεγάλη αξία της διαπροσωπικής επικοινωνίας.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τα προαναφερθέντα γνωστά γεγονότα, συμπεριλαμβανομένων και των συνεπειών από την οικονομική κρίση, έχουν προκαλέσει δυστυχώς πολλά ψυχολογικά προβλήματα σε πολλούς συνανθρώπους μας. Χαρακτηριστι-

κό της αυξήσεως των ψυχολογικών προβλημάτων είναι ότι οι ψυχίατροι, όπως εκτιμάται, θα αυξηθούν κατά 12% μέχρι το 2029.

Την περίοδο του μεγάλου πειρασμού της πανδημίας, κατά την οποία δεν μπορούμε να επικοινωνήσουμε δια ζώσης με όλους όσοι τόσο πολύ χρειάζονται το δώρο της επικοινωνίας, ας χρησιμοποιήσουμε όσο πιο συνετά μπορούμε τα ηλεκτρονικά μέσα για να τους βοηθήσουμε. Υπάρχουν πολλοί που ζουν μόνοι και περιμένουν ένα τηλεφώνημα ή ένα ηλεκτρονικό μήνυμα για να νιώσουν ότι κάποιος τους σκέπτονται. Ας είμαστε, λοιπόν, ωφέλιμοι ο ένας στον άλλο, ούτως ώστε να γίνουμε φίλοι του Θεού. Γιατί «τίποτε άλλο δεν κάνει τον άνθρωπο φίλο στον Θεό, όσο το να ζει ωφέλιμα για όλους». (Ιω. Χρυσ. ΕΠΕ 12:94)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Αλλά οι πρωτόγνωρες αυτές καταστάσεις που ζήσαμε και εξακολουθούμε να ζούμε είχαν και έχουν και σοβαρές πνευματικές συνέπειες. Το πρώτο και μεγαλύτερο πνευματικό πρόβλημα είναι ότι στερηθήκαμε την κοινή λατρεία και δεν ξέρουμε για πόσο καιρό ακόμη θα τελούνται οι Ιερές Ακολουθίες χωρίς την συμμετοχή των πιστών. Η δυσκολία της συμμετοχής των πιστών στην μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας και ιδιαιτέρως στα μυστήρια της θείας Κοινωνίας και της ιεράς Εξομολογήσεως είναι ένα πολύ μεγάλο πνευματικό πρόβλημα. Επίσης η αντικατάσταση των δια ζώσης εκκλησιαστικών συνάξεων με τις live streaming αναμεταδόσεις, και η πραγματοποίηση μόνον διαδικτυακών των αγιογραφικών μελετών, των κατηχητικών μαθημάτων, των κατασκηνώσεων κ.λπ. γέννησαν πολλά πνευματικά προβλήματα.

Το ερώτημα που προβάλλει είναι πώς θα πορευθεί η ανθρωπότητα στο μέλλον; Έχοντας πλέον συνηθίσει πολλοί άνθρωποι στην τηλεργασία στην τηλεπικοινωνία, και στην απρόσωπη διακίνηση του εμπορίου, αφού κατά την πανδημία ένας τεράστιος αριθμός επιχειρήσεων... «μετακόμισε» στο διαδίκτυο λειτουργώντας online, ή τα παιδιά από την προσχολική ηλικία έχουν εθιστεί στην εξ αποστάσεως διδασκαλία (online), κινδυνεύουμε να χάσουμε τον θησαυρό της ανθρώπινης επικοινωνίας. Οι μηχανές τείνουν να αντικαταστήσουν όχι μόνον το εργασιακό ανθρώπινο δυναμικό, αλλά και τις πλέον φυσικές και ευαίσθητες διαπροσωπικές σχέσεις.

Η πανδημία COVID-19 αργά ή γρήγορα με την βοήθεια του Θεού θα φύγει, αλλά θα μείνουν πολλά απ' τα απρόσωπα συστήματα και σχήματα, που γεννήθηκαν εξ αιτίας της. Έτσι θα μιλάμε για την B.c. (Before Coronavirus) εποχή. Πολλά πράγματα δεν θα είναι στην A.c. (After Coronavirus) εποχή όπως ήταν προ της πανδημίας. Αυτό σημαίνει ότι η κοινωνία μας θα οδηγηθεί,

εάν δεν προσέξουμε και δεν διαχειριστούμε σωστά την ψηφιακή τεχνολογία, σε μια απρόσωπη και, δυστυχώς, σε μια λιγότερο ανθρώπινη κοινωνία.

Εμείς, όμως, οι χριστιανοί που επιθυμούμε να ζούμε σε μια θεανθρώπινη κοινωνία, στην οποία ο άνθρωπος, ως εικόνα του Θεού, θέλει να έχει ουσιαστική κοινωνία με τον Θεό και τον συνάνθρωπό του, θα πρέπει να προστατεύσουμε το θεϊκό δώρο της επικοινωνίας, που είναι ο μόνος δρόμος της καρδιάς. Συνεπώς να μην αφήσουμε την ψηφιακή τεχνολογία να καταστρέψει την ιερότητα του ανθρωπίνου προσώπου. Κι αυτό θα γίνει εάν μάθουμε να χρησιμοποιούμε θεάρεστα την σύγχρονη τεχνολογία, που είναι κι αυτή ασφαλώς ένα μεγάλο δώρο του Θεού στην εποχή μας. Δεν πρέπει, μ' άλλα λόγια, να επιτρέψουμε να μπει ανάμεσα σε μας και στους συνανθρώπους μας το «τείχος» της οποιασδήποτε ηλεκτρονικής οθόνης. Θα πρέπει να μάθουμε να δίνουμε προτεραιότητα στην διαπροσωπική επικοινωνία με οποιοδήποτε κόστος. Το να κλείσεις π.χ. την ηλεκτρονική συσκευή σου για να αφιερώσεις τον χρόνο σου σε διαπροσωπική συνάντηση με τον/την σύζυγό σου, το παιδί σου, τον αδελφό σου, τον φίλο σου, τον συνεργάτη σου είναι πράξη ουσιαστικής αγάπης.

Στην παραβολή της μελλούσης Κρίσεως (Μτ. 25: 31-46) ο Χριστός υπέδειξε έξι βασικά έργα που πρέπει να κάνουμε για να «κληρονομήσουμε την βασιλεία που έχει ετοιμαστεί από την αρχή του κόσμου». Είναι χαρακτηριστικό ότι και τα έξι – να θρέψουμε τον πεινασμένο, να ξεδιψάσουμε τον διψασμένο, να περιμαζέψουμε τον ξένο, να ντύσουμε τον γυμνό, να επισκεφθούμε τον άρρωστο και να πάμε να δούμε τον φυλακισμένο – δεν μας είτε ότι μπορούμε να τα κάνουμε μέσω τρίτων, αλλά με την προσωπική μας παρουσία και την βαθειά επίγνωση ότι το καθένα απ' αυτά για να γίνει σωστά απαιτεί θυσία και προσωπικό κόστος.

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Εξ ίσου τεράστια είναι και τα ποιμαντικά προβλήματα που προκλήθηκαν εξ αιτίας της πανδημίας. Το κύριο έργο της Εκκλησίας, που είναι η λατρεία και το κήρυγμα, έχει ήδη υποστεί σοβαρές συνέπειες. Η κοινή λατρεία της Εκκλησίας δεν μπορεί επ' ουδενί λόγω να γίνει απρόσωπα και εξ αποστάσεως. Είναι απαραίτητη η προσωπική συμμετοχή. Αυτό που γίνεται τώρα είναι κατάσταση ανάγκης. Αλίμονο εάν το κατ' οικονομία και το κατ' εξαίρεση χάριν της ανάγκης καθιερωθεί ως κανόνας. Ασφαλώς υπάρχουν ειδικές περιπτώσεις που ο πιστός δικαιολογημένα δεν μπορεί να συμμετάσχει στην κοινή λατρεία. Για παράδειγμα, σε περίοδο πολέμου, φυσικών καταστροφών, ελλείψεως ιερού ναού ή λειτουργού, ασθενειών που κρατούν το σώμα του ανθρώπου καρφωμένο στο κρεβάτι του πόνου παρόλη την λαχταρά του να συμμετάσχει, όπως επίσης ανθρώπων που διακονούν σαν άγγελοι τους ασθενείς σε σπίτια ή σε νοσοκομεία, η απουσία τους είναι απόλυτα δικαιολογημένη. Το ίδιο συμβαίνει και στην σημερινή κατάσταση της πανδημίας. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις και παρόμοιές τους αναφέρεται η Εκκλησία μας, η οποία ως φιλόστοργη Μητέρα, πάντοτε προσεύχεται και για «τους δι' ευλόγους αιτίας απολειφθέντων».

Αλλά όταν δεν υπάρχει σοβαρός λόγος απουσίας από την λατρεία του Θεού και ο χριστιανός δεν συμμετέχει σ' αυτήν λόγω αμελείας και αδιαφορίας, τότε σαφέστατα υπάρχει πολύ σοβαρό πρόβλημα. Και το πρόβλημα υφίσταται όταν δεν αισθάνεται την ανάγκη να επικοινωνήσει πρόσωπο με πρόσωπο με τον Χριστό και με τους αδελφούς-μέλη του σώματος του Χριστού. Όταν αντικαταστήσεις την ζωντανή συμμετοχή σου στην ζωή της Εκκλησίας με την τηλεπικοινωνία και συμβιβαστείς με την πρακτική του τηλε-μέλους.

Ο τόπος της θείας λατρείας είναι ο κατ' εξοχήν τόπος συναντήσεως του Θεού και των ανθρώπων. Μετά την τέλεση του μυστηρίου της θείας Ευχαριστίας, κατά την οποία γινόμαστε κοινωνοί του Σώματος και του Αίματος του Χριστού, και ενωνόμαστε με τον Χριστό και τους αδελφούς μας, επιδιώκουμε την επικοινωνία με τα μέλη του Σώματος του Χριστού στην καθημερινότητά μας, όχι εξ αποστάσεως και σε online συνδέσεις μόνον, αλλά κυρίως σε ζωντανές διαπροσωπικές σχέσεις. Με αυτό τον τρόπο παραμένουμε παιδιά του ίδιου Πατέρα και αδέρφια μεταξύ μας. Έτσι προγευόμαστε την κοινωνία μας με τον Θεό Πατέρα μας, τον κατά χάριν Αδελφό μας Ιησού Χριστό και τον Παράκλητο, το πνεύμα της Αληθείας αφενός, και αφετέρου με τα φωτόμορφα τέκνα της Εκκλησίας, τους αδελφούς μας χριστιανούς, στην μέλλουσα Βασιλεία του Θεού.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗΣ

Αλλά ας μη βλέπουμε την πανδημία COVID-19 μόνον ως γεννησιουργό αιτία προβλημάτων. Ας την δούμε και ως ευκαιρία-πρόκληση για να προοδεύσουμε πνευματικά. Και το πρώτο βήμα που θα μας οδηγήσει στην πνευματική μας πρόοδο είναι η αυτοκριτική. Καιρός αυτοκριτικής, λοιπόν, για τον καθένα μας ας γίνει η πανδημία COVID-19.

Ας αναλογιστούμε:

Πόσες φορές πήγαμε στο ναό από τυπική συνήθεια; Καιρός τώρα να προσερχόμαστε με επίγνωση και εσωτερική ανάγκη της ψυχής μας.

Πόσες φορές προσήλθαμε στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας δίχως μετάνοια και συντριβή; Καιρός τώρα να συμμετάσχουμε με λαχτάρα για να χορτάσουμε την πνευματική μας πείνα και δίψα από την θείκη Τροφή.

Πόσες φορές δεν φροντίσαμε για να προφυλαχτούμε από τις παγίδες του πονηρού

και να καταπολεμήσουμε τον φοβερό ιό της αμαρτίας; Καιρός τώρα να είμαστε σε διαρκή επιφυλακή για να μην επιτρέψουμε στον διάβολο να δηλητηριάσει την ψυχή μας.

Πόσες φορές αφήσαμε τον εγωισμό να καταστρέψει την αγάπη μας προς τον Θεό και προς τον πλησίον μας; Καιρός τώρα να ταπεινωθούμε ενώπιόν Του για να αγαπήσουμε περισσότερο τον Θεό και τον συνάνθρωπό μας.

Πόσες φορές πριν από τα μέτρα της «κοινωνικής απόστασης», ενώ μπορούσαμε να «αγκαλιάσουμε» με αγάπη τον πλησίον μας δεν το κάναμε; Καιρός τώρα να δείξουμε έμπρακτα την αγάπη μας και τα φιλόφρωπα αισθήματά μας.

Πόσες φορές ανοίξαμε το στόμα μας και κατηγορήσαμε ή κατακρίναμε τον αδελφό μας; Καιρός τώρα, που χωρίς την θέλησή μας οι μάσκες «έκλεισαν» το στόμα μας, να μάθουμε να το ανοίγουμε μόνον για να προσευχηθούμε και να πούμε στους αδελφούς μας «λόγον αγαθόν» (Ψαλ. 44:1) και «άλατι ηρτυμένον». (Κολ. 4:6)

Πόσες φορές «νωθοί γεγόναμε ταις ακοαίς» (πρβλ. Εβ. 5:11), δηλαδή κλείσαμε από τεμπελιά τα σωματικά και πνευματικά αυτιά μας για να μην ακούσουμε τον λόγο του Θεού; Καιρός τώρα να τα ανοίξουμε διάπλατα για να ανήκουμε στην ευλογημένη κατηγορία που είπε ο Κύριος: «ὁ ἔχων ὄτα ἀκούειν, ἀκουέτω». (Λκ. 8: 8)

Ας συλλογιστούμε ότι η παιδαγωγική δοκιμασία της COVID-19, που επέτρεψε ο Φιλάνθρωπος Κύριος για να ξυπνήσουμε από τον πνευματικό λήθαργο, ίσως είναι εκπλήρωση της προφητείας: «ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ ἔξαποστελῶ λιμὸν ἐπὶ τὴν γῆν, οὐ λιμὸν ἄρτων οὐδὲ δίψαν ὕδατος, ἀλλὰ λιμὸν τοῦ ἀκοῦσαι τὸν λόγον Κυρίου». (Αμώς 8: 11)

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟ ΜΗΝΥΜΑ

Ας μη χάνουμε, λοιπόν, την ελπίδα και την πίστη μας στην αγάπη του Θεού για μας, γιατί ο,τιδήποτε επιτρέπει ο Θεός είναι MONON για την σωτηρία μας. Ας θυμώμαστε ότι: «Όσο εντείνονται οι πειρασμοί, τόσο αυξάνεται και η ενίσχυσή μας από τον Θεό. Και έχουμε βεβαιότερες τις ελπίδες σχετικά με τα μέλλοντα». (Ιω. Χρυσ. ΕΠΕ 33: 150) Και ότι, «Ο χρυσοχόος βάζει το χρυσάφι μέσα στη δυνατή φωτιά και καίγεται σ' αυτή, μέχρις ότου το δει να γίνεται καθαρότερο. Έτσι και ο Θεός. Μέχρι αυτού του σημείου επιτρέπει τις ψυχές των ανθρώπων να δοκιμάζονται». (Ιω. Χρυσ. ΕΠΕ 37:348)

Ο ΣΤΟΧΟΣ ΜΑΣ

Στόχος μας το 2021 ας είναι:

Πρώτον, η καλλιέργεια ειλικρινούς επικοινωνίας με τους πιστούς και με όλους τους συνανθρώπους μας γενικότερα, και

Δεύτερον, η συνεχής επικοινωνία, δι' όλων των μέσων που διαθέτουμε, με τα παιδιά και τους νέους της Εκκλησίας μας. Εάν δεν προσέξουμε τα παιδιά ιδιαιτέρως αυτή την κρίσιμη περίοδο, θα χάσουν την επαφή τους με την Εκκλησία και, όταν θα ξεπεραστεί το πρόβλημα της πανδημίας και ξαναανοίξουν οι ναοί για όλους, τότε δεν θα ξαναγυρίσουν εύκολα.

Εύχομαι λίαν προσφιλείς αδελφοί μου, όταν με την βοήθεια του Θεού, περάσει ο πειρασμός της COVID-19 και θα μπορούμε να μιλάμε μεταξύ μας «στόμα προς στόμα» (2 Ιω. 12) να έχουμε διδαχθεί όλα όσα είναι απαραίτητα για την πνευματική μας πρόοδο· να είμαστε έτοιμοι να βάλουμε μια καινούργια αρχή στο μείζον θέμα της σωστής επικοινωνίας με τον Θεό και τους συνανθρώπους μας. Γιατί η επικοινωνία είναι ο μόνος δρόμος της καρδιάς.

† Κορέας Αμβρόσιος

‘ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΝΩ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ’ Η ΕΚΚΛΗΣΗ ΤΗΣ... ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Όταν ήμουν έφηβος κουρασμένος κυριολεκτικά από τις απαιτήσεις της οικογένειας, του σχολείου και των φροντιστηρίων μου άρεσε πολύ επιστρέφοντας κουρασμένος στο σπίτι να ακούω το τραγούδι ‘Θέλω να ζήσω ελεύθερος, δίχως ταυτότητα πια...’. Όταν κατάφερα να μπω και

να... βγω από το Πανεπιστήμιο, ακριβώς την στιγμή που εγκατέλειπα την ωραία φοιτητική ζωή και έμπαινα στην αρένα της επαγγελματικής αποκατάστασης διερωτήθηκα το ‘πώς θα ζήσω’ ‘πώς θα επιβιώσω’ στον κόσμο αυτό της ανεργίας και του ανταγωνισμού. Και όταν τελικά επέτυχα να αποκτήσω και γω μια θεσούλα στον ήλιο ή καλύτερα στο ...γκρίζο της ξενιτειάς, την στιγμή που εκπληρώθηκε το όνειρο του μπαμπά ‘να βρει το παιδί του μια καλή θέση, ένα καλό αυτοκίνητο και να κάνει οικογένεια’ ένα άλλο ερώτημα άρχισε να με βασανίζει ‘γιατί να ζω σε αυτόν τον κόσμο’. Προσπάθησα σπασμωδικά ανοίγοντας δυνατά το ραδιόφωνο, πληκτρολογώντας μια διεύθυνση στο δίκτυο... του Διαδικτύου, ρίχνοντας μια κλέφτικη ματιά στον πολύχρωμο κόσμο της τηλεόρασης να το αποφύγω. Να όμως που το ραδιόφωνο μου θύμισε πάλι εκείνο το τραγούδι που μου άρεσε να ακούω και να τραγουδώ όταν ήμουν μικρός ‘Θέλω να ζήσω ελεύθερος..’ Παρόλη την εικονική επιτυχία της ζωής μου το ερώτημα και ο πόθος της ελευθερίας (τόρα όμως με ταυτότητα σε έναν κόσμο αριθμών, μοναχικών ατόμων, πετυχημένων ρομπότ, εικονικής πραγματικότητας) είχε παραμείνει. Και αυτό το ερώτημα είμαι σίγουρος ότι τίθεται αμείλικτο σε όλους σε δευτερόλεπτα... που χανόμαστε!. Στιγμές απογοήτευσης από τα πρόσωπα ή μάλλον τα είδωλα που έχουμε λατρεύσει, στιγμές απόλυτης μοναξιάς, στιγμές συνάντησης με τον Πόνο και τον Θάνατο, στιγμές που ξεσκίζεται

η μάσκα του πετυχημένου και του έξυπνου που φοράμε καθημερινά, μας φέρνουν αντιμέτωπους με την σκληρή πραγματικότητα και το γεγονός ότι ούτε τα πτυχία μας, ούτε το αυτοκίνητό μας, ούτε τα χρήματά μας ούτε τα σπίτια μας, ούτε η φυγή μας σε κάποιο απόμακρο επίγειο Παράδεισο μπορούν να μας σώσουν, δηλ. να μας δώσουν χαρά, νόημα, ουσία, περιεχόμενο στην ζωή.

Κατά παράδοξο τρόπο ούτε το Σχολείο, ούτε η Κοινωνία μας μάθανε γιατί ζούμε σε αυτόν τον κόσμο. ‘Από το Σχολείο και την Κοινωνία μας σήμερα δεν λείπουν οι γνώσεις, οι ειδικές και χρήσιμες αλλά λείπει η σοφία, το νόημα ή η ζωή σαν νόημα. Δεν λείπουν τόσο πολύ τα μέσα, όσο λείπει ο σκοπός. Δεν λείπουν τα προγράμματα, αλλά το όραμα. Από την Εποχή μας δεν λείπουν οι ιδεολογίες, αλλά η καθολική αλήθεια και ο έρωτάς της. Δεν λείπει η κουλτούρα αλλά η ανθρωπιά. Δεν λείπει ο διάλογος, αλλά η αγάπη. Δεν λείπουν τα είδωλα, αλλά ο Θεός’. Φτιάξαμε και φτάσαμε σε μια εποχή που αγοράζουμε πολλά, αλλά απολαμβάνουμε λίγο. Έχουμε περισσότερη γνώση, μα λιγότερη κρίση, προσθέσαμε χρόνια στη ζωή μας αλλά όχι ζωή στα χρόνια μας. Φτιάσαμε στο φεγγάρι αλλά δυσκολευόμαστε να διασχίσουμε ένα δρόμο για να συναντήσουμε τον γείτονά μας. Κατακτήσαμε το Διάστημα και χάσαμε το δικό μας πλανήτη. Έχουμε υψηλότερα εισοδήματα, αλλά χαμηλότερες ηθικές αξίες για να

ζήσουμε σε μια κοινωνία των υψηλών κερδών και των ρηχών ανθρώπων. Κτίζουμε πολυτελή σπίτια και διαλύσαμε την οικογένεια, αφού η βιτρίνα της ζωής φαίνεται πλούσια, η αποθήκη της όμως είναι έρημη και γυμνή.

Σε αυτήν λοιπόν την εποχή που βλέπει τον άνθρωπο όχι ως ένα ον που διψά και λαχταρά να ξεδιψάσει την αλήθεια, την ελευθερία και την αιώνια αγάπη αλλά ως (οικονομικό, κοινωνικό ή πολιτικό) ‘παράγοντα’, που πουλά τα χαρίσματά του και εξαργυρώνει τον εαυτό του στο βωμό του ‘συστήματος’, πιστεύω ότι για όλους τους νέους προβάλλει το δίλημμα είτε να πουληθούν στον Κόσμο (...‘ich verkaufe mich’ – I sell myself είναι ο όρος στα Γερμανικά για την αναζήτηση εργασίας!) γινόμενοι όντα καταναλωτικά και τελικά αναλώσιμα, είτε να αναζητήσουν ηρωικά σαν τον Οδυσσέα κάποια Ιθάκη, αφήνοντας πίσω τους καθετί παραμορφωμένο από την Κίρκη της μόδας να αναμασά τα κομμάτια του ψωμιού και του θεάματος που πετά η μαζική αποπληροφόρηση.

Το παράδοξο είναι ότι η Ιθάκη, ο χαμένος Παράδεισος που όλοι αναζητάμε δεν βρίσκεται μακριά μας, αλλά κοντά μας, ανάμεσά μας. Αυτή η Ιθάκη, η χαμένη μας πατρίδα, η λησμονημένη μας μάνα είναι η Εκκλησία. Μέχρι στιγμής δεν χρησιμοποίησα τον όρο Εκκλησία, γιατί όλοι μας κουβαλάμε από τους γονείς μας την εντύπωση ότι η Εκκλησία είναι κάποιο Γραφείο Τελετών, που τρέχουμε να κάνουμε Βαπτίσιμα, Γάμους και να κοινωνήσουμε Χριστούγεννα και Πάσχα, έτσι και για το καλό, ότι η Εκκλησία αποτελεί κάποιο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών που τρέχουμε όταν τα πράγματα της ζωής μας πάνε στραβά για να μας διαβάσει ο παπάς, ότι η Εκκλησία ταυτίζεται με τον παπά και τον ψάλτη και υπάρχει το πολύ/πολύ για να πηγαίνουμε την Κυριακή και ανάβοντας ένα κεράκι να τακτοποιούμε τις οφειλές μας προς αυτόν τον Άγνωστο Θεό, έτσι για να μη μας τιμωρήσει για τις αμαρτίες μας. Αυτόν τον Θεό με τα ‘μη’ και τα ‘δεν πρέπει’ τον πιστεύουμε για να μη μας τιμωρεί, αλλά δεν τον λατρεύουμε για να μη μας περιορίζει.

Τί είναι όμως Εκκλησία; Εκκλησία σημαίνει έκκληση, πρόσκληση σε χαρά, σε γιορτή, σε ζωή που δεν γνωρίζει θάνατο, σε ελευθερία/

απεξάρτηση από τα πάθη. Εκκλησία σημαίνει την αποκάλυψη ότι Κάποιος σε αγαπά γι’ αυτό που είσαι και όπως είσαι και όχι γι’ αυτό που έχεις ή δεν έχεις να του προσφέρεις. Εκκλησία σημαίνει την μοναδική εμπειρία ότι στον αφιλόξενο κόσμο που σε περιβάλλει δεν είσαι μαριονέτα της τύχης και πiónι κάποιων δήθεν ισχυρών, αλλά ότι έχεις σπίτι, ότι έχεις οικογένεια, έχεις έναν αιώνιο Πατέρα, ο οποίος βρίσκεται εκεί που εσύ πολλές φορές δεν βρίσκεσαι, δηλ. στον εαυτό σου, και λαχταρά να σε αγκαλιάσει αγνοώντας το παρόν και το παρελθόν σου γιατί γνωρίζει το αιώνιο μέλλον σου. Εκκλησία σημαίνει (θεία) Κοινωνία στην οποία δεν είσαι ένας αριθμός, μάζα από κόκκαλα και νερό, μονάδα καταναλωτική, αλλά έχεις όνομα, λόγο ύπαρξης, δυνατότητα συγχώρεσης στην αγκαλιά Εκείνου που πέθανε από την αγάπη του για σένα για να αναστηθεί στην αιωνιότητα που λαχταράς να την ανακαλύψεις σε εικονικές πραγματικότητες και πλαστούς Παραδείσους. Εκκλησία σημαίνει ηρωική έξοδος από το καβούκι του εγωισμού και της ιδιοτελείας σου, που σε έχει μάθει να βλέπεις όλα τα πρόσωπα και τα πράγματα που σε περιβάλλουν σαν μέσα ικανοποίησης της ηδονής και τελικά της οδύνης σου. Εκκλησία σημαίνει κατάκτηση της ουσιαστικής ελευθερίας (η οποία δεν είναι φανφάρα αλλά άθλημα και πόνημα, αφού δεν είναι ελευθερία μόνον ‘από’ αλλά ελευθερία ‘για να’) και της πραγματικής αγάπης, η οποία δεν ερωτά ποιός με αγαπά, αλλά συνεχώς διερωτάται ποιόν μπορώ εγώ να αγαπήσω. Εκκλησία σημαίνει τον ωραίο αγώνα όχι ενάντια στους άλλους, τους ‘ξένους’ τους ‘κακούς’ τους ‘εχθρούς’, αλλά ενάντια στο άρρωστο κομμάτι του εαυτού σου που λατρεύει... τον εαυτό του. Εκκλησία σημαίνει συμ-μετοχή σε έναν καινούργιο τρόπο ύπαρξης, ο οποίος προϋποθέτει μετά-νοια, δηλαδή αλλαγή μυαλών, τρόπου σκέψης και θεώρησης του κόσμου και της Κοινωνίας. Έτσι μόνον μαθαίνεις πώς να φας, πώς να πιεις, πώς να αγαπήσεις, πώς να ζήσεις γιατί αύριο δεν θα πεθάνεις, δεν θα πεθάνεις ποτέ, αλλά θα ζήσεις. Ό,τι δεν είναι άθλημα και εμπειρία υπέρβασης του εαυτού μας δεν είναι Εκκλησία’.

Σωτήρη Δεσπότη

Καθηγητή Πανεπιστημίου

Κοινή τράπεζα μετά την θεία λειτουργία στον άγιο Νικόλαο Labasa Fiji

Ὁδοιπορικὸ

Ὁρθόδοξης Ἱεραποστολῆς στὴν Ἀνατολή
Τριμηνιαῖο Ἐνημερωτικὸ Δελτίο
Τεύχος 74 Ἰανουάριος – Μάρτιος 2021

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Πατριαρχικὸ Ἰδρυμα Ὁρθοδόξου
Ἱεραποστολῆς Ἁπὼ Ἀνατολῆς
Γουναροπούλου 3, 157 71, Ζωγράφου
Τηλ.: +30 210 771 0732
e-mail: patriarch_idryma@otenet.gr
internet site: www.patriarchikoidryma.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ-Δ/ΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
Γεώργιος Δημόπουλος
Φιλελλήνων 4, 105 57 Ἀθήνα

ΗΛ/ΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ & ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Λυχνία Α.Ε.
www.lyhnia.com

Διοικητικό Συμβούλιο

<u>Πρόεδρος:</u>	Σωτήρης Δεσπότης- Καθηγητῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ΕΚΠΑ
<u>Α' Αντιπρόεδρος:</u>	Λουκάς Καρράς – Δικηγόρος – Νομικὸς Σύμβουλος
<u>Β' Αντιπρόεδρος:</u>	Γεώργιος Δημόπουλος Οικονομολόγος- Επιχειρηματίας
<u>Γενικὸς Γραμματεάς:</u>	Βασίλειος Μπίρτσας – Υπάλληλος ΝΠΔΔ
<u>Ταμίας:</u>	Παναγιώτα Δρογκάρη – Συντ/χος ΔΥ
<u>Μέλη:</u>	Παρασκευᾶς Κουτσοβίτης – Ἴατρος Νεκτᾶριος Λαβούτας – Συντ/χος ΟΤΕ Ἀπόστολος Μπάρλος – Θεολόγος Ἐμμανουήλ Μουστάκας – Θεολόγος Θεόδωρος Πιτταράς – Ἐπ. Καθηγητῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς ΕΚΠΑ Μαρία Φύτρου – Τεχνικὸς Ἔργων

Εξελεκτικὴ Ἐπιτροπή: Χαρίκλεια Ρωζάνη – Οικονομολόγος
Ἀλέξιος Πλιάκος – Μαθηματικὸς – Συγγραφέας

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΕΣ – ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΔΩΡΕΩΝ:

Ἐθνικὴ Τράπεζα: Αρ. Λογ/σμοῦ: 040-296124-56

IBAN: GR600110040000004029612456

Alpha Bank: Αρ. Λογ/σμοῦ: 473-002101-099272

IBAN: GR8901404730473002101099272

ΕΛΤΑ-ΤΑΧΥΠΛΗΡΩΜΗ

Παρακαλοῦμε ενημερώστε μας τηλεφωνικῶς
ἢ στο e-mail του Ἰδρύματος
για τὴν κατάθεσή σας
καὶ θα σας σταλεῖ ἡ ἀπόδειξη.

Προς τοὺς ἀποδέκτες

του Περιοδικοῦ

**Σας παρακαλοῦμε να μας ενημερώσετε
στο τηλέφωνο 210 7710732 ἢ στο e-mail:
patriarch_idryma@otenet.gr
αν θέλετε να λαμβάνετε το Περιοδικὸ
μας σε ἐντυπὴ μορφή με το ταχυδρομεῖο ἢ
ηλεκτρονικὰ στο e-mail σας.**

Ο υπό ανέγερση Ιερός Ναός Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην πόλη Jeonju. Για την αποπεράτωση του ζητούμε θερμά τις προσευχές και την συνδρομή σας.